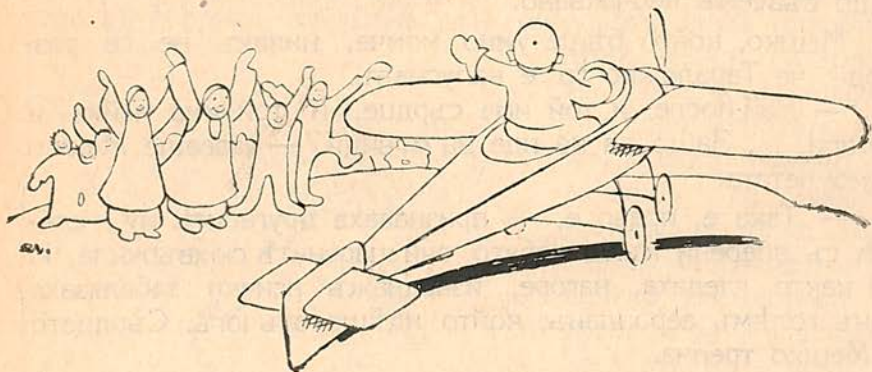

Мешко, който нѣмаше баща, се просълзи отъ благодарностъ и веднага прочете писмото на майка си.

— Иди, — каза тя. — Иди, учи се, свърши най-висшето училище, а за мене не мисли. Азъ ще съмъ щастлива, като зная, че ти тамъ ще се трудишъ и ще успѣвашъ. Остави ми само папагала и маймунката, съ тѣхъ по-леко ще понеса самотията си.

Мешко веднага разбра, че майка му е права и бързо се приготви за път. Цѣлото село излѣзе да го изпрати. Нѣкои отъ другаритѣ му плачеха, други му подаваха цвѣтя, трети му пожелаваха да стане голѣмъ и ученъ човѣкъ, четвърти му поржчваха да имъ пише по-често. Майка му само го пригрѣщаше и го съветваше да се учи прилежно и да слуша добрия човѣкъ, при когото отива.

Най-сетне Мешко седна въ аероплана и той се издигна

надъ селото, описа единъ голѣмъ хубавъ кръгъ на небето и полетѣ на югъ, къмъ Каиро.

КАКВО СТАНА СЛЕДЪ 15 ГОДИНИ

Времето за Мешко течеше неусѣтно бързо. Той живѣше въ къщата на богатия търговецъ и се учеше прилежно. И учителитѣ, и търговецътъ бѣха много доволни отъ Мешко. Като свърши гимназията, той постъпи въ инженерното висше училище и следъ петгодишенъ упоритъ трудъ стана машиненъ инженеръ. Търговецътъ му даде много пари и Мешко построи голѣма фабрика за аероплани. Фабриката скоро се прочу съ добрата си работа и аеропланитѣ, които Мешко фабрикуваше, бѣха най-бързитѣ и най-издържливитѣ въ цѣлия свѣтъ. Тогава търговецъ